ROZHODNUTÍ

Kárný senát Nejvyššího správního soudu složený z předsedkyně senátu JUDr. Dagmar Nygrínové a členů senátu JUDr. Petra Gemmela, Mgr. et Mgr. Věroslava Řezáče, JUDr. Aleny Mátlové, JUDr. Josefa Doubka a JUDr. Dalimily Gadasové, Dr. projednal v ústním jednání dne 27. 4. 2011 návrh **předsedkyně Nejvyššího soudu České republiky JUDr. Ivy Brožové** na zahájení kárného řízení ze dne 2. 8. 2010, proti **JUDr. B. Š.**, soudkyni Okresního soudu v Liberci a rozhodl

takto:

Podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, **se**

JUDr. B. Š., nar. x,
soudkyně Okresního soudu v Liberci,

uznává vinnou, že

jako předsedkyně senátu v trestní věci odsouzeného P. P., vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 1 T 98/2004, poté co v této věci bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. 31 To 456/2004, ze dne 14. 1. 2005, a spis byl vrácen soudu I. stupně, nevěnovala věci potřebnou pozornost a v důsledku toho dovolání odsouzeného podané řádně v zákonné lhůtě dne 25. 4. 2005, poté, co lhůta k podání dovolání všem oprávněným osobám uplynula (§ 265h odst. 2 trestního řádu), nepředložila Nejvyššímu soudu k projednání a rozhodnutí, ale učinila tak až 14. 4. 2010, poté co Nejvyšší soud z podnětu obviněného začal v dubnu 2010 věc prověřovat,

tedy

porušila povinnosti soudce stanovené v § 80 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, čímž ohrozila důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s e d o p u s t i l a

kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb.

Podle § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb. se od uložení kárného opatření **u p o u š t í**, neboť projednání kárného provinění je postačující.

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 2. 8. 2010 doručen návrh předsedkyně Nejvyššího soudu České republiky (dále jen „navrhovatelka“) na zahájení kárného řízení proti soudkyni Okresního soudu v Liberci JUDr. B. Š., která působí jako předsedkyně senátu na trestním oddělení, v němž jí bylo kladeno za vinu spáchání kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), jehož se měla dopustit tím, že *jako předsedkyně senátu v trestní věci odsouzeného P. P., vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 1 T 98/2004, poté co v této věci bylo pravomocně rozhodnuto ve věci samé rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, sp. zn. 31 To 456/2004, ze dne 14. 1. 2005 a spis byl vrácen soudu I. stupně, nevěnovala věci potřebnou pozornost a v důsledku toho dovolání odsouzeného podané řádně v zákonné lhůtě dne 25. 4. 2005, poté, co lhůta k podání dovolání všem oprávněným osobám uplynula (§ 265h odst. 2 trestního řádu), nepředložila Nejvyššímu soudu k projednání a rozhodnutí, ale učinila tak až 14. 4. 2010, poté co Nejvyšší soud z podnětu obviněného začal v dubnu 2010 věc prověřovat,* čímž podle navrhovatelky zaviněně porušila povinnost soudce a ohrozila tím důvěru v nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudu. Vzhledem k závažnosti takového opomenutí na straně jedné a vzhledem k tomu, že se u kárně obviněné soudkyně jedná o první závažnější kárné provinění na straně druhé, navrhovatelka žádala, aby bylo uloženo kárné opatření podle § 87 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích, a to snížení platu o 15% na dobu šesti měsíců s výhradou změny návrhu v důsledku hodnocení dosavadního výkonu funkce kárně obviněné ze strany předsedkyně okresního soudu, případně předsedy krajského soudu.

Navrhovatelka v odůvodnění svého návrhu provedla zevrubnou rekapitulaci řízení, jež předcházelo vytýkanému skutku. Uvedla, že senát Okresního soudu v Liberci, jemuž předsedala JUDr. B. Š., projednával trestní věc obviněného P. P. v řízení vedeném pod sp. zn. 1 T 98/2004. Obviněný byl dne 13. 10. 2004 rozsudkem stejné spisové značky uznán vinným z několika úmyslných trestných činů a odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením do věznice s ostrahou, dále k propadnutí věcí konkretizovaných ve výroku rozsudku a zavázán k náhradě škody. K odvolání obviněného Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci rozsudkem ze dne 14. 1. 2005, sp. zn. 31 To 456/2004, částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a v celém výroku o trestu, jakož i ve výroku o náhradě škody a opětovně rozhodl o vině

obviněného trestnými činy kuplířství podle § 204 odst. 1 trestního zákona a § 204 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona a trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 trestního zákona a za tyto trestné činy a trestné činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 trestního zákona a § 187 odst. 1, odst. 2 písm. b) trestního zákona, které zůstaly v napadeném rozsudku nedotčeny, mu uložil úhrnný trest v trvání čtyř let, přičemž pro výkon trestu byl obviněný zařazen do věznice s ostrahou. Současně obviněnému uložil trest propadnutí věcí vyjmenovaných ve výroku rozhodnutí a zavázal jej k náhradě škody. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen jak obviněnému, tak i soudem ustanovenému obhájci, dne 4. 3. 2005. Obhájce obviněného podal dne 25. 4. 2005 u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci dovolání, které Okresnímu soudu v Liberci bylo postoupeno a doručeno dne 26. 4. 2005. Dovolání bylo založeno do příslušného trestního spisu, avšak kárně obviněná předsedkyně senátu ve vztahu k tomuto dovolání neučinila žádný z úkonů předpokládaných v § 265h trestního řádu a i když lhůta k podání dovolání uplynula všem oprávněným osobám, nepředložila je Nejvyššímu soudu. Pokyn k doručení opisu dovolání Nejvyššímu státnímu zastupitelství dala až 8. 4. 2010 současně s pokynem, aby dovolání obviněného bylo předloženo Nejvyššímu soudu. Impulsem pro předložení věci byl až dopis předsedy trestního kolegia ze dne 2. 4. 2010, na kterého se obrátil obviněný se stížností na průtahy v dovolacím řízení, zaslaný předsedkyni Okresního soudu v Liberci.

Navrhovatelka zdůraznila, že z trestního spisu plyne, že i po rozhodnutí odvolacího soudu byly ve spise činěny úkony. Bylo rozhodováno např. o nákladech obhajoby na č. l. 455, na základě žádosti odsouzeného o vydání zabraných mobilních telefonů na č. l. 458, a ve spise se také na č. l. 423 či 450 nachází razítka s údaji o předložení věci soudci. Poukázala rovněž na stížnost odsouzeného na č. l. 444, v níž na podání dovolání upozorňuje, jakož i na rozhodnutí odvolacího soudu o nákladech obhajoby, kde je toto upozornění citováno. Podle názoru navrhovatelky je zjevné, že předsedkyně senátu měla možnost zjistit, že ve věci je podáno dovolání nacházející se na č. l. 414 spisu, a že po provedeném řízení soudu I. stupně je nutno věc předložit Nejvyššímu soudu. Připomněla, že dovolání bylo do právního řádu včleněno zákonem č. 265/2001 Sb. s účinností od 1. 1. 2002, takže v dubnu 2005 se v trestním řízení už přes tři roky tento mimořádný opravný prostředek aplikoval a nutně musel být s jeho existencí seznámen každý trestní soudce. Bylo povinností kárně obviněné u věcí, kde přicházelo podání dovolání v úvahu, sledovat, zda některá z oprávněných osob dovolání nepodá. Tato povinnost plyne z § 80 odst. 1 a odst. 3 zákona o soudech a soudcích, podle něhož je soudce povinen vykonávat svou funkci svědomitě v souladu se zájmem na řádném výkonu soudnictví, jakož i z § 79 téhož zákona, podle něhož je povinen pracovat bez průtahů. Byla tak porušena též povinnost vyjádřená v ustanovení § 2 odst. 4 trestního zákona, podle něhož orgány činné v trestním řízení musí trestní věc projednat co nejrychleji a s plným šetřením práv a svobod zaručených Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami o lidských právech a základních svobodách, jimiž je Česká republika vázána. Pro řízení o dovolání je tato povinnost konkretizována ustanovením § 265h odst. 1, odst. 2 trestního řádu, které mimo jiné zakotvuje povinnost předsedy senátu soudu I. stupně předložit dovolání s připojeným spisem ihned, jakmile uplyne lhůta k podání dovolání všem oprávněným osobám Nejvyššímu soudu. Popsané opomenutí kárně obviněné soudkyně naplňuje znaky kárného provinění podle § 87 odst. 1 zákona o soudech a soudcích.

Kárně obviněná soudkyně podala k návrhu písemné vyjádření, v němž uvedla, že necítí žádnou osobní odpovědnost, týkající se opožděného předložení předmětného dovolání obviněného P. P. Studiem spisu v jeho trestní věci zjistila, že po podání dovolání obhájcem obviněného dne 25. 4. 2005 (č. l. 414) se její referát nachází ve spise na č. l. 423 a zní *„předlož dopis odsouzeného p. H., která se v rámci porozsudkové agendy telefony zabývá“*. Odsouzený totiž v dopise žádal o vydání mobilních telefonů. Soudkyně namítá, že velmi pravděpodobně jí byl předložen kanceláří dopis odsouzeného a spis byl mezitím umístěn u vyšší soudní úřednice, případně u justičního čekatele, neboť současně s podaným dovoláním byly obhájcem vyúčtovány náklady obhajoby. V praxi je vždy dovolání kanceláří předkládáno soudci spolu s předkládací zprávou (pro dovolací soud), k níž je připojeno dovolání a rozhodnutí odvolacího soudu. K takovému předložení došlo v této věci až 7. 4. 2010. I v případě, že by jí byl předložen celý spis, pak vzhledem k tomu, že předseda senátu poštu nepřijímá a nezakládá do spisu, nemohla by vědět, že je ve věci podáno dovolání; v tomto ohledu je předseda senátu zcela odkázán na administrativní aparát a předpokládá, že mu budou opravné prostředky předkládány k dalšímu postupu. Soudkyně zjistila dále, že ve spise se nachází referát vyšší soudní úřednice ze dne 2. 3. 2007 kanceláři, který zní „stížnost do usnesení č. l. 434 a 438“. Připouští, že na č. l. 451 a 452 poté následují jí vyplněné předkládací zprávy, kterými byly odvolacímu soudu předloženy stížnosti odsouzeného P. P., podané proti usnesení Okresního soudu v Liberci ze dne 24. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 434, a ze dne 21. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 438. Zdůrazňuje, že spis jí byl tehdy předložen s uvedenými stížnostmi a skutečně by jí nenapadlo předpokládat, že je ve věci nevyřízeno dovolání, podané před dvěma lety. Proto s podaným návrhem nesouhlasí, neboť není možné, aby předseda senátu měl absolutní kontrolu nad spisem po celou dobu, kdy ve věci probíhá porozsudková agenda, kdy práce ve spise je vedena v několika liniích a předsedovi senátu jsou předkládány konkrétní písemnosti k vyřízení. Připomíná ještě, že v roce 2005 (a je tomu tak i v současné době) jí byly denně předkládány k referátu spisy, kterých je velké množství a není možné nahrazovat práci administrativního aparátu prověrkou celého spisu. Senátem projdou ročně stovky spisů, ať již k vyřízení ve věci samé či v rámci porozsudkové agendy. Dodává, že důvody opožděně předloženého dovolání byly prověřovány místopředsedkyní Okresního soudu v Liberci Mgr. T. B. a výsledek prověření byl zaslán předsedovi trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky JUDr. S. R.

Kárný soud nejdříve ověřil, že návrh byl podán osobou k tomu oprávněnou [§8 odst. 1 písm. c) zákona č. 7/2002 Sb., zákon o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, dále jen „zákon o řízení“], přičemž byly zachovány lhůty, jež má na mysli § 8 odst. 1 zákona o řízení, neboť byl podán do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatelka dozvěděla o kárném provinění, jakož i do tří let ode dne spáchání trvajícího kárného provinění.

Ústní jednání před kárným senátem proběhlo dne 27. 4. 2011 za přítomnosti navrhovatelky a kárně obviněné soudkyně.

Ve své výpovědi před kárným senátem navrhovatelka odkázala na písemné vyhotovení kárného návrhu a zdůraznila, že kárně obviněná soudkyně měla trestní spis s dovoláním odsouzeného k dispozici nejméně čtyřikrát a ve všech těchto případech měla šanci dovolání ve spise identifikovat. Setrvala na svém návrhu na výslech svědků, a to

příslušné vedoucí trestní kanceláře, vyšší soudní úřednice a bývalého justičního čekatele. Vzhledem k závažnosti opomenutí kárně obviněné soudkyně setrvala na návrhu sankce, to je snížení platu o 15 % na dobu 6 měsíců.

Kárně obviněná soudkyně zopakovala, že necítí osobní odpovědnost ve vztahu k opožděnému předložení dovolání obviněného P. P. Připomněla argumenty vyjádřené již v písemném vyjádření k návrhu a zdůraznila, že při množství vyřizovaných spisů nemohla v rámci porozsudkové agendy, kdy neměla spis u sebe v kanceláři, vysledovat opravný prostředek, aniž jí byl předložen s předkládací zprávou kanceláří. Připustila, že poprvé po podání dovolání jí byl předložen dopis odsouzeného P., nepamatuje si, zda se spisem, ale s ohledem na to, že referát zní „předlož dopis odsouzeného paní H., která se v rámci porozsudkové agendy telefony zabývá“, pak pravděpodobně jenom tento dopis, tedy bez spisu. V dalším případě jí spis byl předložen po dvou letech, kdy vyplňovala „jakousi“ předkládací zprávu a skutečně ji nenapadlo, že ve spise je založeno již dva roky dovolání, které nebylo dosud předloženo dovolacímu soudu. V praxi jí kancelář, na kterou se předseda senátu musí spolehnout, předkládá opravný prostředek již spolu s předkládací zprávou. To se v dané věci nestalo, respektive se tak stalo až v roce 2010, kdy pochybení vyšlo najevo. Připustila, že poté, co justiční čekatel JUDr. J. Ch. vyhotovil usnesení, jímž byla přiznána odměna advokátovi, již toto usnesení nekontrolovala, neboť to nebylo zvykem, jednalo se o samostatnou činnost justičního čekatele, který takto soudci vypomáhal. Nebylo ani v jejích silách v roce 2007 při předkládání stížností odsouzeného proti dvěma usnesením vyšší soudní úřednice, číst tato podání v celém rozsahu. Vyplnila předkládací zprávy pro krajský soud a vzhledem k tomu, že stížnosti byly tímto soudem zamítnuty, nečetla již ani obsah odůvodnění těchto usnesení. Jako předsedkyně senátu sleduje především názor odvolacího soudu, jak má případně dále ve věci postupovat, což v dané věci v rámci porozsudkové agendy nebylo potřeba.

Kárný senát ověřil tvrzení navrhovatelky uvedená v návrhu na zahájení řízení z originálu listin založených ve spise Okresní soudu v Liberci sp. zn. 1 T 98/2004, jimiž při ústním jednání provedl důkaz. Ve spise se nachází na č. l. 411 – 413 podání advokáta Mgr. Martina Vondrouše, označené jako vyúčtování odměny ustanoveného obhájce, které bylo dle otisku razítka podatelny doručeno Okresnímu soudu v Liberci dne 26. 4. 2005. Dále se v něm nachází na č. l. 414 – 422 podání téhož advokáta označené jako dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, které je adresováno Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ke sp. zn. 31 To 456/2004. Podle otisku razítek jednotlivých soudů bylo toto podání doručeno nejdříve dne 25. 4. 2005 Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci a poté dne 26. 4. 2005 předáno osobně na Okresní soud v Liberci. Na žádném z těchto podání se nenachází okresním soudem používané interní razítko: předáno soudci. Tato obě podání jsou kanceláří sponkami spojená a je k nim takto rovněž připojeno podání odsouzeného P. P. – č. l. 423 – psané ručně, nadepsané jako žádost o vydání mobilních telefonů. Na rubu tohoto podání je otisk razítka: *předáno soudci dne 27. 4. 2005*. Na téže straně se pak nachází referát kárně obviněné soudkyně: *předlož dopis odsouzeného p. H., která se v rámci porozsudkové agendy telefony zabývá*. Referát je opatřen datem 29. 4. 2005 a podpisem soudkyně. Pod tímto referátem se ještě na téže straně nachází otisk razítka předáno soudci dne 2. 5. 2005, parafovaný vedoucí kanceláře, přičemž slovo *soudci* je v otisku razítka přeškrtnuto a nad ním je nadepsáno velké H. K podání odsouzeného je

připojena obálka, v níž bylo toto podání obsaženo, která je adresována Okresnímu soudu v Liberci – k rukám JUDr. B. Š. Dále se ve spise nachází na č. l. 424 – 426 usnesení jmenovaného soudu ze dne 12. 5. 2005, vydané justičním čekatelem JUDr. J. Ch., jímž byla přiznána odměna obhájci Mgr. Martinu Vondroušovi ve výši 75 826,80 Kč a zamítnut návrh na přiznání odměny co do částky 3516,45 Kč. Toto usnesení bylo doručeno odsouzenému, obhájci a Okresnímu státnímu zastupitelství v Liberci. Referát k jeho rozeslání byl vyhotoven justičním čekatelem, kárně obviněné soudkyni spis předkládán nebyl, respektive se ve spise nenachází (v tomto stádiu řízení) žádný záznam o předání spisu soudci. Dále je ve spise založeno na č. l. 434 usnesení vydané vyšší soudní úřednicí Bc. Z. H. dne 24. 11. 2006, jímž podle § 152 odst. 1 písm. b) trestního řádu, ukládá odsouzenému P. P. povinnost nahradit státu na účet Okresního soudu v Liberci částku 75 826,80 Kč do 15 dnů od právní moci usnesení. Referát k rozeslání usnesení je vyhotoven vyšší soudní úřednicí na č. l. 435. Na č. l. 436 je založeno usnesení téže vyšší soudní úřednice ze dne 21. 11. 2006, jímž podle § 80 odst. 1 trestního řádu rozhodla o vrácení zajištěné věci – mobilního telefonu osobě odlišné od odsouzeného. Referát k doručení usnesení je podepsán touž úřednicí na č. l. 437. Na č. l. 438 je založeno další usnesení téže vyšší soudní úřednice ze dne 21. 11. 2006, jímž bylo rozhodnuto o vrácení mobilního telefonu opět osobě odlišné od odsouzeného. Stejně jako v případě předchozího usnesení, je referát k odeslání podepsán vyšší soudní úřednicí. Ani v tomto stádiu řízení se nenalézá na žádném z listů spisu referát kanceláře o předání spisu soudci.

Na č. l. 443 je ve spise založena stížnost (psaná ručně) ze dne 4. 12. 2006, doručená Okresnímu soudu v Liberci dne 8. 12. 2006, proti usnesení tamního soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 438, o vrácení mobilního telefonu osobě odlišné od odsouzeného, a na č. l. 434 se nachází další stížnost odsouzeného, tentokrát proti usnesení uvedeného soudu ze dne 21. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 434, o jeho povinnosti uhradit státu částku 75 826, 80 Kč na odměně obhájci Mgr. Martinu Vondroušovi. Součástí této stížnosti je kromě jiného jeho konstatování, že se *„ta částka zdá příliš vysoká, nemám na její zaplacení,.....tato kauza není ještě u konce, prostřednictvím Mgr. Martina Voundrouše bylo dne 25. 4. 2005 podáno dovolání k Nejvyššímu soudu a o tomto nebylo dodnes rozhodnuto, tudíž rozsudek je sice pravomocný, avšak nikoliv definitivní*“.

Ve spise se dále nachází otisk razítka kanceláře: předáno soudci dne 13. 3. 2007 (č. l. 450). Na č. l. 451 a 452 jsou zažurnalizovány předkládací zprávy Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, které vyplnila kárně obviněná soudkyně dne 15. 3. 2007, a předložila obě podání odsouzeného odvolacímu soudu. Na č. l. 455 se nachází usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 23. 3. 2007, č. j. 31 To 108/2007 – 455, jímž byla stížnost odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci č. j. 1 T 98/2004 – 434, zamítnuta. V úvodu odůvodnění krajský soud zmiňuje obsah stížnosti a mimo jiné konstatuje, že *odsouzený má za to, že rozhodnutí soudu I. stupně je předčasné, protože o jeho trestní věci bude ještě jednat Nejvyšší soud ČR*. Na č. l. 458 se pak nachází usnesení téhož odvolacího soudu, jímž podle § 149 odst. 1 písm. b) trestního řádu zrušil napadené usnesení o povinnosti vrátit zajištěnou věc, tj. mobilní telefon, a soudu I. stupně uložil, aby o této věci znovu jednal a rozhodl. Obě usnesení odvolacího soudu byla doručena Okresnímu soudu v Liberci dne 28. 3. 2007 a podle otisku razítka kanceláře byla předána soudci dne 31. 3. 2007. Na č. l. 467 je pokyn k založení spisu pod VT, ze dne 26. 7. 2007 podepsaný vyšší soudní úřednicí.

Ke spisu je připojen tzv. spisový přehled, z něhož bylo zjištěno, že pod číslem 411 – 413 je uvedena „faktura Mgr. Vondrouš“, pod č. l. 414 – 422 dovolání odsouzeného a na č. l. 423 žádost odsouzeného.

Dále byl proveden důkaz spisem Nejvyššího soudu sp. zn. Ntn 52/2010, z něhož kárný soud zjistil, že dne 22. 3. 2010 bylo Nejvyššímu soudu České republiky doručeno podání odsouzeného P. P. s dotazem, v jakém stádiu se nachází řízení o jeho dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 14. 1. 2005, sp. zn. 31 To 456/2004, ve věci vedené u Okresního soudu v Liberci pod sp. zn. 1 T 98/2004, které bylo dle podacího razítka řádně doručeno Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci před pěti lety. Předseda trestního kolegia Nejvyššího soudu České republiky se proto obrátil na předsedkyni Okresního soudu v Liberci se žádostí o prověření, jaký byl pohyb spisu u tamního soudu a z jakého důvodu nebylo dosud, tedy do 2. 4. 2010, dovolání předloženo dovolacímu soudu.

V odpovědi místopředsedkyně Okresního soudu v Liberci Mgr. T. B. sdělila, že dovolání bylo obhájcem podáno dne 26. 4. 2005 společně s vyúčtováním nákladů obhajoby. Vedoucí trestní kanceláře obě podání spojila, přičemž jako první bylo řazeno dovolání. Se spisem poté pracoval justiční čekatel, který rozhodoval o nákladech obhajoby a následně vyšší soudní úřednice, která činila další úkony. Tím, že za dovolání bylo „přišito“ vyúčtování nákladů obhajoby, oba, to jest jak justiční čekatel tak vyšší soudní úřednice, dovolání přehlédli, takže vůbec nebylo předloženo příslušné soudkyni. Ta sice dne 27. 4. měla část spisu, ale pouze dopis, který jí adresoval odsouzený, v němž žádal o vydání zabraných mobilních telefonů. S vyšší soudní úřednicí byla věc projednána, a protože se jedná o dlouholetou kvalifikovanou pracovnici, která vždy pracovala bezchybně, byla jí za toto pochybení udělena výtka. Současně vedení soudu učinilo opatření, aby vedoucí kanceláře v systému ISAS viditelně vyznačovala rovněž podaná dovolání tak, aby k podobnému velmi závažnému pochybení již nedošlo.

Dále byl proveden důkaz spisem Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 3 Tdo 423/2010, z něhož kárný senát zjistil, že dovolání P. P. ze dne 21. 4. 2005 bylo předloženo Nejvyššímu soudu České republiky dne 14. 4. 2010 – předkládací zprávu vyplnila kárně obviněná soudkyně dne 8. 4. 2010. Usnesením uvedeného soudu ze dne 28. 4. 2010, č. j. 3 Tdo 423/2010 – 28, bylo dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítnuto s odůvodněním, že dovolání obviněného P. P. bylo opřeno o námitky, které nejsou podřaditelné pod jím uplatněný hmotně právní dovolací důvod, ve smyslu § 265b písm. g) trestního řádu a nelze přiznat opodstatnění ani dalšímu uplatněnému důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) trestního řádu, neboť nebylo zjištěno, že by řízení předcházející dovoláním napadenému rozhodnutí soudu II. stupně bylo zatíženo vadou předpokládanou v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Proto Nejvyšší soud podané dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Kárný senát poté vyslechl jako svědkyni Mgr. T. B., místopředsedkyni Okresního soudu v Liberci, která potvrdila, že na žádost Nejvyššího soudu vyhotovila odpověď ke stížnosti odsouzeného na nepředložené dovolání. Chybu nespatřovala u JUDr. B. Š. a

pokud vůbec lze hovořit o chybě, tak ji spatřovala v postupu tehdejšího justičního čekatele, nyní soudce JUDr. Ch., který jako jediný naprosto prokazatelně měl předmětné dovolání v ruce, neboť ho zakomponoval do rozhodnutí o nákladech obhajoby. Pak spatřovala pochybení též na straně tajemnice (vyšší soudní úřednice) paní H., která následně ve spise pracovala. Jde však o chybu naprosto hypotetickou, protože při podmínkách, v nichž je na soudě pracováno a při množství věcí, je chybovost úplně minimální a je fakticky zázrak, že je tak minimální. Výkonnost na soudce je 308 osob za rok, od této výkonnosti se odvíjí počet administrativních pracovníků, což je nějakých cca 926 spisů za rok. Tyto normy byly ministerstvem stanoveny před mnoha lety, přičemž za současné situace objem práce v důsledku všech společenských změn stoupl pro administrativní aparát čtyři až pět krát a nedošlo vůbec ke změně koeficientů. Pracovnice konají práci ve velkém presu a nepřipadá v úvahu, že by se bylo možno ve spise „vracet“. Jedině tak by se totiž na chybu mohlo přijít. Mohla ji odhalit ještě vedoucí kanceláře, její podíl viny je však nejmenší, neboť pokud neexistuje papírový rejstřík, ale pouze rejstřík v elektronické podobě, tak tam sice dovolání bylo zaneseno pod kolonkou opravné prostředky a aby se odhalilo, že dovolání je nevyřízené, tak by u každého spisu musela příslušnou kolonku tzv. rozkliknout, což při množství práce nepřipadá v úvahu. Několik let již není veden rejstřík v papírové podobě. Soudci pracují velmi kvalitně i přes velké množství spisů. Svědkyně vyslovila přesvědčení, že kárně obviněná soudkyně nepředložení dovolání nezavinila, neboť si lze jen stěží představit, jak by při systému práce mohla na dovolání přijít. Dovolání by mohla odhalit, pokud by vyřizovala pět věcí měsíčně, nicméně realita je taková, že jí bylo přidělováno padesát až šedesát spisů měsíčně, v současné době je to asi třicet spisů. Není v silách soudkyně vracet se ve spise „dozadu“, a odhalit tak kanceláří nepředložené dovolání. Svědkyně usuzuje, že při vyhotovení referátu ze dne 27. 4. 2005 o nutnosti předání podání odsouzeného vyšší soudní úřednici, neměla soudkyně k dispozici celý spis, ale byla jí předložena jen zmíněná písemnost. Pokud totiž byly účtovány náklady obhajoby, pak měl spis u sebe tehdejší justiční čekatel. Pak už ve spise pracoval jen on a vyšší soudní úřednice. Usnesení, jímž justiční čekatel přiznal odměnu advokátovi již soudce nekontroluje, alespoň taková praxe není na soudě zavedena. Justiční čekatel, stejně jako vyšší soudní úředník, postupují procesně zcela samostatně a sami svá rozhodnutí podepisují. K dotazu soudu, z jakého důvodu se ve spise teprve od 25. 1. 2005 objevují otisky razítka „předáno soudci dne“ svědkyně uvedla, že tuto praxi zavedli pro větší kontrolu pohybu spisu, a to mnohem dříve než 25. 1. 2005 – několik let před tím. K dotazu soudu svědkyně uvedla, že poté, co krajský soud rozhodne o opravném prostředku proti rozhodnutí např. o uložení povinnosti odsouzenému nahradit státu náklady obhájce, je obvyklé, že pokud věc není zrušena, spis nedostává soudce. Dostává jen stejnopis rozhodnutí krajského soudu, spis jde tajemnici, která pokračuje v dalších úkonech. Spisovou a poplatkovou kontrolu před založením spisu provádí vyšší soudní úřednice. Pokud by informační systém v elektronické podobě řádně fungoval, neměl by do spisovny propustit spis, kde zůstalo nevyřízené dovolání, což se však v dané věci nestalo. K dalšímu dotazu kárného senátu svědkyně uvedla, že justiční čekatel v rámci své čekatelské praxe vyřizoval agendu nákladů obhajoby, přičemž tato agenda se mu přiděluje právě proto, aby od ní byl odbřemeněn soudce. Pokud by soudce musel po něm jeho práci kontrolovat, pak by tato pomoc ztrácela na významu. Po připomenutí § 9 kancelářského řádu navrhovatelkou svědkyně uvedla, že si je vědoma toho, že v jednotlivých odděleních vykonávají odborní a administrativní zaměstnanci veškeré organizační administrativní práce související s výkonem soudnictví pod dohledem příslušného předsedy senátu či

samosoudce, nicméně podle jejího názoru dohled či dozor neznamená kontrolu. Pokud by předseda senátu musel veškerou práci kontrolovat, pak postrádá smysl, aby byl administrativní odborný aparát zaměstnáván. Administrativní aparát je zde proto, aby soudcům odbřemenil v práci, v níž jsou zastupitelní.

Svědek JUDr. J. Ch., soudce Okresního soudu v Teplicích, uvedl, že pracoval v rámci své čekatelské praxe u Okresního soudu v Liberci do roku 2005. Po nahlédnutí do spisu sp. zn. 1 T 98/2004 potvrdil, že v rámci své čekatelské praxe vydal ve věci rozhodnutí o přiznání odměny obhájci, tato agenda byla rozdělena mezi několik justičních čekatelů. JUDr. B. Š. nebyla jeho školitelkou, tím byl na trestním úseku Mgr. B. Praxe na trestním úseku Okresního soudu v Liberci byla taková, že se justiční čekatelé dostavili do trestní kanceláře, zde měli v košíku připraveny věci k vyřízení, tedy i k rozhodování o odměně advokátovi. Poté co potřebné úkony učinili, věc stejnou cestou vrátili do trestní kanceláře. Většinou ani nepsali referát, komu se má usnesení doručovat. V projednávané věci sice tento referát napsal, nicméně spis se poté nacházel v trestní kanceláři a jako čekatel se k němu již nedostal. K dotazu soudu svědek uvedl, že si již nepamatuje, zda si povšiml, že v dané věci je ve spise podáno dovolání. Praxe byla taková, že v podstatě jen rozhodl o odměně advokátovi bez ohledu na to, zda byl ve věci podán řádný či mimořádný opravný prostředek. Nebylo již jeho povinností toto sledovat.

Svědkyně Bc. Z. H., vyšší soudní úřednice Okresního soudu v Liberci, vypověděla, že v době, kdy bylo na soud doručeno v předmětné věci dovolání, se spis nacházel pravděpodobně v její kanceláři, přesně to neví, pouze to předpokládá. Když „přijde“ dovolání, tak si vedoucí kanceláře převezme spis a předloží ho soudci, tak by to mělo být. V případě, že současně s dovoláním je podáno vyúčtování odměny advokátovi, dovolání má vždy přednost. Stává se, že v tom případě je založen i sběrný spis na náklady obhajoby, ale jak to bylo v konkrétní věci se již nepamatuje. Svědkyně připustila, že má svěřenu agendu vydávání zadržených věcí, tedy i mobilních telefonů, z porozsudkové agendy má též svěřeno rozhodování o nákladech vazby, např. – po nahlédnutí do spisu – vydala usnesení o nákladech vazby na č. l. 405. Nepamatovala si již, z jakého důvodu se spis v době podání dovolání nacházel právě v její dispozici. K pohybu spisu vysvětlila, že pokud je ve spise otisk razítka „předáno soudci“, přičemž slovo soudci je přeškrtnuto a nad ním napsáno písmeno H, pak jde o pokyn vedoucí kanceláře, že spis má být předán právě jí, tedy vyšší soudní úřednici. V té době ještě kancelář neměla k dispozici razítko předáno VSÚ. Potvrdila, že o nákladech obhajoby rozhodl justiční čekatel JUDr. Ch., jednalo se tehdy o výpomoc ze strany justičních čekatelů, jinak tuto činnost vykonává ona sama. Poté co usnesení vypracoval, vrátil se spis zpátky k ní k vyhotovení platebního poukazu na náklady obhajoby. Vydala též usnesení na č. l. 434 o povinnosti odsouzeného zaplatit náklady obhajoby. K dotazu kárného senátu svědkyně uvedla, že tato usnesení vypracovává samostatně, soudkyně je po ní nekontroluje, stejně jako usnesení o vydání doličných předmětů, zde mobilních telefonů. Pokud je podána stížnost proti těmto usnesením, pak spis dostane soudce spolu s předkládací zprávou. Svědkyně po nahlédnutí do spisu potvrdila, že předkládací zprávy na č. l. 451 a 452 krajskému soudu se stížnostmi odsouzeného proti jí vydaným usnesením, psala soudkyně JUDr. Š. Když se spis vrátil od krajského soudu, byl předložen jí, tedy vyšší soudní úřednici. V konkrétní věci jí spis byl předán zpět dne 30. 3. 2007. K dotazu kárného senátu svědkyně uvedla, že pokud je jí známo, soudce se neseznamuje s rozhodnutím krajského soudu o stížnosti směřující proti

usnesení vyššího soudního úředníka. Potvrdila, že provádí v rámci porozsudkové agendy poplatkovou prověrku, zda jsou zaplaceny náklady trestního řízení, zda je vyplacen platební poukaz obhájci, zda bylo vydáno usnesení, že odsouzený je povinen zaplatit náklady. Spisovou kontrolu by měla provádět vedoucí kanceláře, protože ona by měla předat předkládací zprávu s dovoláním nebo se stížností soudci a zapisuje tento pohyb též do programu ISAS. K dotazu navrhovatelky svědkyně uvedla, že i když se spis v době podání dovolání nacházel v její kanceláři, je dovolání dodáno vedoucí kanceláře, která jej zakládá do spisu a předkládá soudci. Zapíše ho do elektronického programu, poté si vezme spis k sobě a předkládá jej soudci. Jak to bylo v konkrétním případě již svědkyně nevěděla, popisuje běžnou praxi. K dotazu kárného soudu, zda je možné, že by jí nebo soudci byla vedoucí kanceláře předkládána jenom část spisu svědkyně uvedla, že o tom neví, ale pokud je pohyb vyznačen v programu ISAS, tak se vyznačuje pohyb celého spisu a nikoliv jednotlivého podání. K dalšímu dotazu kárného senátu, zda je možné, že by v souvislosti se žádostí odsouzeného o vydání mobilních telefonů, která byla na soud doručena 27. 4. 2005, byla soudkyni předána jen tato jedna písemnost, tedy bez spisu, svědkyně po nahlédnutí do spisu uvádí, že si netroufá na to odpovědět, neboť si není jistá, obvyklý takový postup není, je to ale možné, patrně by na to měla odpovědět spíše vedoucí kanceláře, jestli je zavedena taková praxe. Nevylučuje, že se to takto stát mohlo, uvádí, že pokud „to tam paní doktorka napsala, je zřejmé, že asi ten spis neměla“. Svědkyně potvrdila, že všechny opravné prostředky se předkládají s předkládací zprávou soudci.

Svědkyně M. S., vedoucí soudní kanceláře Okresního soudu v Liberci, uvedla, že si na věc již přesně nepamatuje, vychází jen z toho, co je v počítači. V něm se nachází záznam, že spis byl s tím, co do něho přišlo, tedy s dovoláním a vyúčtováním nákladů obhajoby, předložen vyšší soudní úřednici, pak „šel“ k JUDr. Š. a pak opětovně k vyšší soudní úřednici. Svědkyně potvrdila, že pokud v otisku razítka předáno soudci je slovo soudce přeškrtnuto a nad ním vyznačeno ručně písmeno H, pak to znamená, že spis byl předán vyšší soudní úřednici paní H. Po nahlédnutí do spisu uvedla, že poté, co bylo na oddělení doručeno dovolání a vyúčtování odměny advokáta, tak tuto skutečnost zanesla do elektronického rejstříku. Praxe je taková, že spis se po podání dovolání předává soudci. Na upozornění kárného senátu, že ve spise se v konkrétním případě otisk razítka „předáno soudci“ nenachází, svědkyně uvedla, že v konkrétní věci přišlo dovolání nejdříve na krajský soud, který je okresnímu soudu předal samostatně, zvlášť pak bylo soudu doručeno vyúčtování odměny advokáta. Zda to přišlo v pořadí, jak jsou písemnosti řazeny ve spise již svědkyně nedokázala odpovědět, uvedla, že na poslední z písemností obvykle dávají otisk razítka o předání spisu soudci. Zda v souvislosti s žádostí odsouzeného, která přišla následující den, tedy 27. 4. 2005, předala soudkyni celý spis nebo pouze tuto jedinou žádost, svědkyně uvedla, že podle počítače předala celý spis. Po zjištění chyby totiž pohyb spisu v elektronické podobě kontrolovala, byl tam záznam, že 26. 4. 2005 šel spis vyšší soudní úřednici a 27. 4. 2005 soudci. K dotazu kárného senátu, zda je možné, že by soudkyni předala jenom jeden list (č. l. 423) svědkyně odpověděla, že „odpovídá počítačově tohle datum, jako kdybych dávala jenom list“. K dotazu kárného soudu, zda v případě předkládání spisu soudkyní krajskému soudu se stížností proti usnesením vyšší soudní úřednice je soudkyni předkládán celý spis nebo pouze nevyplněný tiskopis předkládací zprávy, svědkyně uvedla, že je předkládán celý spis. Poté, kdy byl v konkrétní věci spis vrácen krajským soudem s vyřízením stížností, tak byl spis předán vyšší soudní úřednici. Svědkyně potvrdila, že před založením spisu do spisovny poplatkově kontroluje

spis vyšší soudní úřednice a po stránce spisové vedoucí kanceláře. Připouští, že by se tak mělo přijít na dosud nevyřízené dovolání, nicméně v projednávané věci se na to nepřišlo. Svědkyně rovněž shrnula, že pokud přijde opravný prostředek do jakéhokoliv rozhodnutí, zapíše se do počítače a založí do spisu, když přijdou zpáteční lístky, předloží se soudci s předkládací zprávou, tedy s prázdným formulářem. Opravný prostředek se nevyznačuje na obalech spisů. V počítači se výslovně uvede o jaký opravný prostředek jde, konkrétně se zaznamená „dovolání“. K dotazu kárně obviněné soudkyně svědkyně uvedla, že v roce 2005 bylo dovolání prakticky novým opravným prostředkem, v pořadí se jednalo asi o druhé nebo třetí dovolání, takže i z toho důvodu se např. nevyznačovalo na obalech spisu, jak se to činí v současné době. Svědkyně dále uvedla, že podání dovolání zapisovala do ISASU ona, chybně tam zapsala, že tento opravný prostředek se vztahuje k rozhodnutí okresního soudu, ačkoliv se vztahoval k rozhodnutí krajského soudu. Záznamy se však již dohledat nedají, neboť kolegyně, která nyní pracuje v senátě 1 T, v loňském roce, kdy šel spis s dovoláním na Nejvyšší soud, znovu připsala toto dovolání k rozhodnutí krajského soudu a předchozí záznam tak zmizel. Svědkyně se na to dotazovala též správkyně aplikací na soudě, kdo to vymazal, ale nedá se to dnes již zjistit. Svědkyně potvrdila, že záznamy ve spisovém přehledu o podání dovolání odsouzeným zapisovala ona sama, stejně jako o vyúčtování odměny advokáta.

Navrhovatelka v závěrečné řeči požadovala vyhovění návrhu, neboť provedeným dokazováním bylo dostatečně zjištěno, že kárně obviněná měla celý spis k dispozici 27. 4. 2005, což plyne jednak z referátu samotné kárně obviněné, ale i z výpovědi vedoucí kanceláře. Stejně tak měla celý spis k dispozici v souvislosti s vyplňováním předkládací zprávy ke stížnostem, když stížnost ze dne 8. 12. 2006 výslovně dovolání odsouzeného zmiňuje a lze předpokládat, že soudce čte opravné prostředky, k nimž vyplňuje předkládací zprávy. Též s ohledem na odpovědnost soudce za dohled nad prací odborného aparátu bylo dostatečně zjištěno, že předložením spisu s dovoláním ze dne 25. 4. 2005 až dne 14. 4. 2010 Nejvyššímu soudu porušila soudkyně k své povinnosti vyplývající ze zákona o soudech a soudcích, jakož i povinnosti vyplývající z trestního řádu, tj. především povinnost projednávat trestní věc co nejrychleji, předložit spis ihned po uplynutí lhůty pro podání dovolání Nejvyššímu soudu. Došlo též k porušení příslušných ustanovení Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod, jak bylo uvedeno v návrhu na zahájení řízení. S ohledem na hodnocení jmenované, zejména jí respektovanou odbornost, a s ohledem na zavedené pracovní postupy, které v té době na soudě byly, jakož i s přihlédnutím k tomu, že dovolání bylo v té době v zásadě novým mimořádným opravným prostředkem, změnila navrhovatelka návrh na uložení konkrétní sankce v tom smyslu, že požadovala za přiměřené snížení platu o 15 % na dobu 4 měsíců.

Kárně obviněná soudkyně v závěrečné řeči uvedla, že s návrhem v žádném případě nesouhlasí, neboť je přesvědčena, že v množství věcí, které předsedové senátů u Okresního soudu v Liberci vyřizují, se musí plně spoléhat na servis ze strany trestní kanceláře, což v praxi znamená, že každý opravný prostředek je předkládán soudci s předkládací zprávou a s vyhotovenými kopiemi, a soudce poté předkládá spis odvolacímu soudu. Tuto povinnost ona neprodleně splnila v dubnu 2010 a v žádném případě se jí dovolání se spisem pět let v kanceláři nevyskytovalo.

Na základě provedeného dokazování dospěl kárný soud k následujícím skutkovým závěrům:

Senát Okresního soudu v Liberci, jemuž předsedala kárně obviněná soudkyně, projednával trestní věc obviněného P. P. v řízení vedeném pod sp. zn. 1 T 98/2004. Dne 13. 10. 2004 vydal rozsudek stejné spisové značky, jímž uznal obviněného vinným z několika úmyslných trestných činů a odsoudil jej k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let se zařazením do věznice s ostrahou, k propadnutí věcí konkretizovaných ve výroku rozsudku a zavázal jej k náhradě škody. K odvolání obviněného Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci vydal dne 14. 1. 2005 pod sp. zn. 31 To 456/2004 rozsudek, jímž částečně zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a v celém výroku o trestu, jakož i ve výroku o náhradě škody, a opětovně rozhodl o vině obviněného trestnými činy kuplířství a trestným činem ublížení na zdraví a za tyto trestné činy a trestné činy nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů, které zůstaly v napadeném rozsudku nedotčeny, mu uložil úhrnný trest v trvání čtyř let se zařazením do věznice s ostrahou. Uložil mu též trest propadnutí věcí vyjmenovaných ve výroku rozhodnutí a zavázal obviněného k náhradě škody. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen jak obviněnému tak i obhájci dne 4. 3. 2005. Dne 25. 4. téhož roku podal obhájce obviněného u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec dovolání, které bylo postoupeno Okresnímu soudu v Liberci dne 26. 4. 2005. Dovolání bylo založeno do příslušného trestního spisu spolu s tentýž den doručeným vyúčtováním odměny ustanoveného obhájce – obě písemnosti byly zařazeny tak, že na č. l. 411 až 412 je zažurnalizováno zmíněné vyúčtování a na č. l. 414 až 422 je dovolání. Žádná z těchto písemností není opatřena otiskem razítka soudní kanceláře „předáno soudci dne“. Na č. l. 423 je zažurnalizováno rukou psané podání odsouzeného P. P., jímž žádá o vydání mobilních telefonů, k podání je připojena obálka adresovaná Okresnímu soudu v Liberci, k rukám JUDr. B. Š. Na rubu tohoto podání je otisk razítka soudní kanceláře „předáno soudci dne 27. 4. 2005“. Na téže stránce je pak referát soudkyně: *Předlož dopis odsouzeného p. H., která se v rámci porozsudkové agendy telefony zabývá*. Referát je datován 29. 4. 2005 a podepsán soudkyní. Následuje otisk razítka soudní kanceláře „předáno soudci dne 2. 5. 2005“, přičemž slovo *soudci* je přeškrtnuto, nad ním je ručně připsáno písmeno H a připojen podpis vedoucí soudní kanceláře. Ve spise je dále na č. l. 424 až 426 zažurnalizováno usnesení, jímž byla JUDr. Martinu Vondroušovi přiznána odměna za jednotlivé úkony právní služby, toto usnesení je podepsáno JUDr. J. Ch., justičním čekatelem. Na č. l. 426 se nachází referát justičního čekatele JUDr. J. Ch., jímž ukládá kanceláři doručit usnesení zde označeným osobám. Referát je datován 12. 5. 2005, kanceláři předán 13. 5. 2005. Ve spise se dále nachází otisk razítka soudní kanceláře ze dne 26. 5. 2005 o předání spisu paní H., tedy vyšší soudní úřednici. Následují pak další úkony porozsudkové agendy vydávané vyšší soudní úřednicí, z nichž pro posouzení věci je podstatné usnesení ze dne 24. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 434, jímž podle § 152 odst. 1 písm. b) trestního řádu ukládá povinnost odsouzenému nahradit státu na účet Okresního soudu v Liberci státem zálohované náklady obhájce a náhrady hotových výdajů spojených s obhajobou ve výši 75 826,80 Kč, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku. Ve spise jsou dále založena usnesení ze dne 21. 11. 2006, č. j. 1 T 98/2004 – 436 a č. j. 1 T 98/2004 – 438, jimiž bylo vyšší soudní úřednicí rozhodnuto o vrácení zajištěných mobilních telefonů zde konkrétně uvedeným osobám. Dne 8. 12. 2006 došly Okresnímu soudu v Liberci dvě stížnosti odsouzeného, z nichž prvá (č. l. 443) směřuje proti usnesení č. j. 1 T 98/2004 –

438, o vrácení mobilního telefonu, a druhá stížnost (č. l. 444) směřuje proti usnesení č. j. 1 T 98/2004 – 434, o povinnosti odsouzeného uhradit státu částku vynaloženou na odměnu obhájce. Součástí této stížnosti, v níž odsouzený nesouhlasí s uloženou povinností hradit náklady obhajoby, je kromě jiného též upozornění, že „*tato kauza není ještě u konce, neboť prostřednictvím právě Mgr. Martina Vondrouše bylo ve věci dne 22. 4. 2005 podáno dovolání k Nejvyššímu soudu, o němž nebylo doposud rozhodnuto. Tudíž rozsudek je sice pravomocný, avšak ne definitivní*". Podle otisku razítka kanceláře soudu byly obě stížnosti předány VSÚ H. dne 14. 12. 2006. Poté následují ve spise úkony vyšší soudní úřednice zaměřené na zjištění místa pobytu osob, jímž mají být vydány zajištěné věci, tedy mobilní telefony, a konečně je dne 13. 3. 2007 otisk razítka kanceláře „předáno soudci". Na č. l. 451 a 452 jsou zažurnalizovány předkládací zprávy adresované Krajskému soudu v Ústí nad Labem – pobočce v Liberci psané, jak bylo samotnou obviněnou i svědky potvrzeno, soudkyní dne 14. 3. 2007 a touto téhož dne podepsáno. Podle prvé předkládací zprávy je odvolacímu soudu předkládána stížnost odsouzeného proti usnesení Okresního soudu v Liberci, č. j. 1 T 98/2004 – 434, o povinnosti nahradit státu na účet okresního soudu náklady obhájce. Ve spise jsou dále založeny protokoly o neveřejném zasedání Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, která se konala dne 23. 3. 2007, přičemž v prvém zasedání bylo rozhodnuto o stížnosti odsouzeného proti výše uvedenému usnesení tak, že se podle § 148 odst. 1 písm. c) trestního řádu zamítá. O druhé stížnosti – směřující do vydání mobilního telefonu, bylo napadené usnesení odvolacím soudem zrušeno a soudu I. stupně uloženo, aby o věci znovu jednal a rozhodl (č. l. 458). Spis byl poté vrácen Okresnímu soudu v Liberci, přičemž na rubu usnesení č. j. 31 To 109/2007 – 458, je otisk razítka kanceláře „předáno soudci dne 30. 3. 2007". Slovo soudci není přeškrtnuto, nad ním je připsáno písmeno H. Dále je ve spise na č. l. 468 pokyn kanceláři, vyhotovený vyšší soudní úřednicí, spis založ pod VT (výkon trestu). Podstatné rovněž je, že ve spise je poté až další otisk razítka „předáno soudci" až ze dne 7. 4. 2010. Teprve v této souvislosti dala kárně obviněná soudkyně pokyn k doručení opisu dovolání Nejvyššímu státnímu zastupitelství a dne 8. 4. 2010 pokyn, aby dovolání obviněného bylo předloženo Nejvyššímu soudu.

Je nezpochybnitelné, že dovolání, jakožto mimořádný opravný prostředek, který byl do právního řádu včleněn zákonem č. 265/2001 Sb. s účinností od 1. 1. 2002, bylo v dané věci u příslušného soudu, tedy u soudu, který rozhodl ve věci v I. stupni, podáno dne 26. 4. 2005, avšak dovolacímu soudu bylo předloženo soudem I. stupně až dne 8. 4. 2010, tedy po pěti letech. Jedná se nepochybně o léta trvající protiprávní stav, přičemž předmětem posouzení kárným senátem bylo, zda jej zavinila (alespoň z podstatné části) kárně obviněná soudkyně; jinými slovy, zda se dopustila kárného provinění ve smyslu ustanovení § 87 zákona o soudech a soudcích. Podle uvedeného ustanovení je kárným proviněním soudce zaviněné porušení povinností soudce, jakož i zaviněné chování nebo jednání, jímž soudce narušuje důstojnost soudcovské funkce nebo ohrožuje důvěru v nezávislé, nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů.

Kárný soud po projednání věci musel na základě obsáhle provedeného dokazování přitakat navrhovatelce, že takového kárného provinění se předsedkyně senátu Okresního soudu v Liberci JUDr. B. Š. opomenutím dopustila, byť jen ve formě nevědomé nedbalosti a nikoliv ze všech důvodů, pro které ji navrhovatelka žádala kárně potrestat. Z výpovědi kárně obviněné soudkyně, potvrzované výpovědí všech tří v řízení slyšených svědkyň, tj. nejen vedoucí soudní kanceláře a vyšší soudní úřednice, ale i místopředsedkyně Okresního

soudu v Liberci pro úsek trestní, totiž vyplynulo, že je běžnou praxí u tamního soudu, že podaný opravný prostředek, tedy i dovolání, je soudní kanceláří předkládán soudci se záznamem ve spise o jeho předání a s předloženým formulářem předkládací zprávy pro soud, který o něm bude rozhodovat, jakož i se stejnopisy opravným prostředkem napadeného soudního rozhodnutí pro tento soud (odvolací či dovolací). To se prokazatelně poté, co bylo doručeno dovolání odsouzeného na Okresní soud v Liberci nestalo, neboť takový záznam soudní kanceláře ve spise chybí. Tuto skutečnost potvrzují i všechny vyslechnuté svědkyně. Je třeba připustit, že následující den po doručení dovolání byla soudu doručena žádost odsouzeného o vydání mobilních telefonů, která byla téhož dne, tj. 27. 4. 2005, předložena kárně obviněné soudkyni a ta do spisu dala pokyn kanceláři k předložení dopisu paní H., tedy vyšší soudní úřednici. Pochybnosti však zůstaly, zda žádost byla soudkyni předána spolu se spisem (který se v té době nacházel v kanceláři vyšší soudní úřednice či justičního čekatele), nebo bez spisu. Soudkyně s ohledem na obsah svého referátu, kdy dává pokyn předložit jen dopis odsouzeného paní H., připustila, že jí byl předložen pouze tento dopis. Totéž pak uvedla ve své výpovědi i svědkyně Mgr. B., která výslovně uvedla, že je na 100 % přesvědčena, že JUDr. Š. bylo předloženo jenom podání odsouzeného o vydání telefonů, aniž by bylo předáno s celým spisem nebo alespoň s tou částí, která tomuto podání předcházela, tedy s dovoláním. Vyšší soudní úřednice Z. H. popsala běžnou kancelářskou praxi, že pokud přijde odvolání nebo dovolání, musí se zapsat do programu ISAS a vedoucí kanceláře vezme spis a předkládá ho soudci. Jak to bylo v tomto konkrétním případě však nevěděla, nevyloučila, že „tomu v této věci bylo jinak“. Vedoucí soudní kanceláře M. S. uvedla, že podle kontroly v počítači zjistila, že kárně obviněné soudkyni měl být dne 27. 4. 2005 předán celý spis, připustila, že mohla předat jenom jeden list, i když to není obvyklé. Podle názoru kárného soudu nebyly za popsané situace vyvráceny pochybnosti o tom, že soudkyni byl předán pouze dopis odsouzeného ze dne 27. 4. 2005 a nikoliv celý spis a nelze ji proto vinit z toho, že v tu dobu mohla vědět o podaném dovolání (platí zde trestněprávní zásada „v pochybnostech ve prospěch obviněného“). Stejně tak se o něm nemohla dozvědět ani v souvislosti s rozhodováním justičního čekatele o přiznáním odměny advokátovi, neboť ve spise není po vydání usnesení justičním čekatelem JUDr. J. Ch. (č. l. 424) ze dne 12. 5. 2005 záznam, že by spis byl předán soudkyni ke kontrole vydaného usnesení.

Jiná situace ovšem nastává v souvislosti s podáním stížnosti odsouzeného proti usnesení o povinnosti uhradit státu náklady obhajoby, která byla okresnímu soudu doručena dne 8. 12. 2006. Podle záznamu kanceláře byl spis předán kárně obviněné soudkyni dne 13. 3. 2007 a ta nepochybně vyplnila předkládací zprávu pro odvolací soud, když před tím bylo její povinností - před předložením spisu krajskému soudu zvážit, zda sama může stížnosti vyhovět (srovnej § 146 odst. 1 trestního řádu). Pokud by kárně obviněná soudkyně tuto svou povinnost zvážit, zda nelze stížnosti vyhovět splnila, musela by se nepochybně seznámit s obsahem podané stížnosti. Měla by tak možnost odhalit, to, na co v ní upozorňoval odsouzený, totiž že ve věci samé podal dovolání, o němž doposud nebylo rozhodnuto. To však soudkyně neučinila, ostatně to ani netvrdí. Stejně tak měla možnost zjistit existenci podaného dovolání též z usnesení krajského soudu, který o stížnosti rozhodoval a který tento fakt v odůvodnění svého usnesení rovněž zmiňuje. I kdyby snad nebyl spis po vrácení věci krajským soudem předán soudkyni, neboť otisk razítka kanceláře soudu ze dne 30. 3. 2007 je v tomto směru nejasný, (je zde sice uvedeno předáno soudci dne 30. 3. 2007, aniž by slovo soudce bylo škrtnuto, avšak nad tímto

slovem je parafa H, která naznačuje, že spis po vrácení krajským soudem mohl být předán vyšší soudní úřednici H.), pak svědkyně T. B. vypověděla, že v případě, kdy dojde spis od krajského soudu a rozhodnutí okresního soudu není zrušeno, soudce sice spis nedostává, dostává však podle jejího pokynu stejnopis rozhodnutí krajského soudu. I takto se mohla soudkyně s existencí dovolání seznámit.

Je možno tudíž shrnout, že nejpozději od data 14. 3. 2007 kárně obviněná soudkyně měla a mohla o odsouzeným podaném dovolání možnost vědět a bylo její povinností je neprodleně předložit dovolacímu soudu. Pokud tak neučinila, zaviněně porušila povinnosti soudce a ohrozila tím důvěru v nestranné, odborné a spravedlivé rozhodování soudů, neboť následek, který ve věci nastal, tj. několik let trvající stav nepředloženého dovolání, v jehož průběhu se odsouzený nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, je následkem pro něho nepochybně velmi závažným. Na této skutečnosti ve vztahu k provinění soudkyně nemění nic ani skutečnost, že posléze bylo dovolání dovolacím soudem odmítnuto jako neopodstatněné.

Kárně obviněné soudkyni nelze nevěřit, že fakticky o podaném dovolání nevěděla, neboť jinak by jistě neměla důvod ho dovolacímu soudu nepředložit, nicméně zavinění, jakožto vnitřní (psychický) vztah člověka k určitým skutečnostem, na nichž je postaveno provinění, může být založen i na tzv. nevědomé nedbalosti, o níž jde tehdy, jestliže provinilý sice nevěděl, že svým jednáním (zde opomenutím) může porušení nebo ohrožení chráněného zájmu způsobit, ač o tom vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Jak již bylo zdůrazněno kárně obviněná soudkyně o podaném dovolání s ohledem na všechny okolnosti případu vědět měla a mohla nejméně od března 2007 a je nepochybné, že mezi jejím opomenutím, které za stávajících okolností lze hodnotit jako lidské selhání, a následkem, který následoval, byla příčina souvislost.

Při úvaze o druhu kárného opatření vycházel kárný soud z následujících skutečností:

Předně je třeba opětovně uvést, že v daném případě bylo prokázáno, že se obviněná dopustila kárného provinění z nedbalosti, přičemž se jednalo o nedbalost nevědomou. Nelze však přehlédnout, že podle pracovního hodnocení se jedná o dlouholetou soudkyni trestního úseku Okresního soudu v Liberci, která co do kvality a kvantity rozhodovací činnosti podává srovnatelné výkony se všemi ostatními soudci tohoto úseku soudu. Je považována za zkušenou soudkyni s velmi dobrými odbornými znalostmi. Její jednání k účastníkům řízení je korektní, zdvořilé a odpovídá požadavkům kladeným na funkci soudce. Dopustila se sice průtahů při vyřizování starých věcí, za něž jí byla v roce 2009 udělena písemná výtka předsedkyní soudu a další jí byla uložena v roce 2010, nicméně nelze přehlédnout, jak vyplynulo ze svědecké výpovědi místopředsedkyně uvedeného soudu pro úsek trestní, je Okresní soud v Liberci velmi zatížen trestní agendou, přičemž uvedená soudní funkcionářka vyslovila přesvědčení, že je s podivem, že při množství a rychlosti vyřizování věcí jde na tomto úseku o prvé závažnější provinění. Nelze rovněž přehlédnout, že na kárném provinění se podílely i další osoby, zejména pracovnice trestní kanceláře, které bezprostředně po dojití dovolání toto soudkyni nepředložily se spisem k tomu, aby mohla učinit úkony předcházející předložení věci dovolacímu soudu

a poté spis tomuto soudu předložit. Porušily tím nejen jednacím a kancelářským řádem uložené povinnosti, ale i zavedenou praxi soudu.

S ohledem na okolnosti výše uvedené je zřejmé, že kárný soud nemohl akceptovat uložení toho druhu kárného opatření, které žádala navrhovatelka, a to ani po jeho zmírnění při jednání kárného soudu, kdy na rozdíl od návrhu požadovala uložení kárného opatření ve formě snížení platu jen o 15 % na dobu čtyř měsíců. S přihlédnutím k charakteru kárného provinění a osobě kárně obviněné není takto přísný druh kárného opatření adekvátní. Kárný senát je přesvědčen, že v dané věci je pro kárně obviněnou soudkyni postačující projednání kárného provinění před kárným soudem, které pro ni bylo nepochybně nesmírně psychicky náročné, přičemž vycházel z toho, že z její strany se jednalo o ojedinělé pochybení tohoto druhu při jejím dlouholetém působení na trestním úseku. Proto rozhodl podle § 88 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb. upustit od uložení kárného opatření, neboť samotné projednání kárným soudem pokládá za dostačující (§ 88 odst. 3 zákona č. 6/202 Sb.).

P o u č e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné.

V Brně dne 27. dubna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně kárného senátu